

Arrest

nr. 234 722 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT**
Louis Schmidtlaan 56
1040 ETTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X en die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019 waarbij een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 april 2019 en diende op 17 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing waarbij het door verzoekster in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die

verzoekster bij aangetekend schrijven van 28 november 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Arabier te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Albab in de Rif van Aleppo en woonde daar tot uw huwelijk met [A.A.N.] (OV.[...]) in 2012. U kreeg twee kinderen, [O.A.] (OV.[...]) en [L.A.] (OV.[...]). U ging na uw huwelijk meermaals naar Turkije omwille van het werk van uw echtgenoot. Na de geboorte van uw dochter in 2014 keerde u niet meer terug naar Syrië. In 2016 ging u samen met uw man en kinderen naar Griekenland en diende daar een verzoek om internationale bescherming, dat na ongeveer een jaar werd goedgekeurd. U huurde een huis en toen u internationale bescherming kreeg, kon u in een huis van een hulporganisatie wonen. Er waren veel problemen tussen u en uw echtgenoot, hij sloeg u en de kinderen en was erg conservatief. U diende een klacht tegen hem in bij de hulporganisatie van de VN maar moest in afwachting van een ander huis bij uw man blijven wonen. Na een maand besliste u naar België te reizen om van uw man weg te kunnen gaan. U kwam in België aan op 29 april 2019 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2019. Uw man reisde u achterna en diende op 25 juni 2019 ook een verzoek om internationale bescherming in in België. Ook in België diende u klacht in tegen uw gewelddadige echtgenoot. Daarna bent u van hem gescheiden en zou hij teruggekeerd zijn naar Griekenland.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u het Belgische bewijs van uw klacht tegen uw echtgenoot neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u psychisch moe bent en veel stress ervaart door de problemen die u heeft met uw echtgenoot en de schrik dat u uw kinderen zou verliezen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op een andere dag opgeroepen dan uw echtgenoot zodat u niet met hem geconfronteerd zou worden. Daarnaast werd u door de dossierbehandelaar gerust gesteld en geïnformeerd over het verloop van het persoonlijk onderhoud. Bovendien werd uw dossier gesplitst van dat van uw echtgenoot en apart behandeld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u onvoldoende bescherming kreeg tegen uw echtgenoot die u en de kinderen sloeg. Daarnaast verklaarde u dat u moeilijk toegang kreeg tot onderwijs en medische zorg voor de kinderen (CGVS, p. 7).

Geen van deze elementen houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw

verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een klacht ging neerleggen bij de hulporganisatie van de Verenigde Naties (VN) omdat u en de kinderen geslagen werden door uw man. Deze organisatie probeerde voor u een ander huis te zoeken zodat u niet bij uw man moest blijven wonen, maar dit nam enige tijd in beslag. Na een maand besliste u te vertrekken en toen u in België aankwam werd u opgebeld om u te laten weten dat ze een huis voor uw gevonden hadden in Griekenland (CGVS, p. 7). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw bescherming tegen uw man. Dat de hulporganisatie niet meteen een andere woning voor u beschikbaar had kan hen niet noodzakelijk aangerekend worden. In dergelijke situaties kan men zich tot de overheid wenden van het land waar men bescherming geniet en een klacht indienen bij de politie. U maakt niet aannemelijk dat de bescherming van de Griekse overheid in uw geval niet toereikend was, temeer gezien u Griekenland al verliet voor u geholpen kon worden.

Verder verklaarde u dat u en uw kinderen moeilijk toegang hadden tot onderwijs en medische zorg. Gevraagd of uw kinderen in Griekenland naar school konden gaan, antwoordde u dat ze niet gingen omdat ze nog te jong zijn. U verklaarde nog dat het moeilijk is om een kind in te schrijven in een school omwille van administratieve regels en omdat scholen snel volzet zijn (CGVS, p. 8). Dat u tijdig uw kind moet inschrijven en hiervoor de juiste documenten moet voorleggen, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten in gebreke zijn gebleven wat betreft de toegang tot school voor uw kinderen.

Voorts verklaarde u dat u onvoldoende toegang had tot medische zorg voor u en uw kinderen. Toch blijkt uit uw verklaringen dat u met uw zoon naar het ziekenhuis ging toen hij ziek was en dat hij via de spoed werd opgenomen en medicatie kreeg (CGVS, p. 8). Daarnaast kreeg u ook psychologische begeleiding in Griekenland (CGVS, p. 8). Hieruit kan niet afgeleid worden dat de Griekse autoriteiten in gebreke bleven wat betreft uw toegang tot medische zorg. Ook volstaat dit element niet om een nood aan internationale bescherming in Griekenland aan te tonen.

Verder haalde u een situatie aan waarin u het slachtoffer was van racisme toen een vrouw in de metro naar u riep. U kon echter niet begrijpen wat de vrouw wilde zeggen maar u voelde u benadeeld omdat u een hoofddoek draagt (CGVS, p. 8). Dit element is echter onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als een daad van vervolging of als ernstige schade.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op

verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Het document dat u neerlegde kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde een klacht neer tegen uw man omdat hij u en de kinderen sloeg, dit wordt hier niet betwist.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de EU en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 48 tot 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming,

en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het voorzichtigheidsbeginsel, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“II.1. IN HOOFDORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (artikel 48/3 van de wet van 15.

a. Huiselijk geweld

Verzoekster werd in 2012, op 14 jarige leeftijd, uitgehuwelijkt door haar oom langs vaderszijde aan een man die zij voordien nooit gezien had, de Heer [A.A.N.].

Hoewel ook een geregeld huwelijk kan uitgroeien tot een liefdesrelatie, is dit niet het geval geweest van de Heer [A.A.N.] en Mevrouw [A.H.H.]. Zoals verzoekster dit ook verklaard heeft gedurende haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, hadden zij en haar man reeds sinds lange tijd problemen : vanaf het begin van hun huwelijk, was de Heer [A.N.] gewelddadig tegenover zijn vrouw.

Deze problemen zijn echter heel fel toegenomen in Griekenland en de Heer [A.A.N.] is met de tijd steeds gewelddadig geworden, niet alleen tegenover zijn vrouw maar ook tegenover zijn kinderen.

Mevrouw [H.H.] wijt dit aan het feit dat haar man heel conservatief is en dat hij de confrontatie met de Westerse samenleving bijgevolg moeilijk aankon. Hij verdroeg het heel slecht dat Mevrouw [H.H.] naar buiten ging, dat zij werd bekeken door andere mannen enz.

Aangezien hij steeds gewelddadiger werd, niet alleen tegenover haar, maar ook tegenover de kinderen, en aangezien zij de nodige bescherming niet kreeg in Griekenland (zie infra), heeft Mevrouw [H.H.] besloten om Griekenland met de kinderen te verlaten. Zij is bijgevolg naar België gevlucht, met als voorwendsel een bezoek aan een kennis in België, en heeft hier een verzoek om internationale bescherming ingediend.

In België, heeft zij telefonische contacten gehad met haar man, onder andere voor de kinderen. De Heer [A.N.] heeft geprobeerd haar te overtuigen van zijn goede bedoelingen ten opzichte van haar en de kinderen en het feit dat hij zou 'veranderen' : hoewel zij dit aanvankelijk niet wilde, heeft verzoekster uiteindelijk gezegd waar zij en de kinderen verbleven, omdat zij onder druk gezet werd, niet alleen door de Heer [A.N.] zelf, maar ook door haar familie in Syrië.

De Heer [A.N.] is uiteindelijk naar België gekomen en heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Zoals veel vrouwen in een cyclus van huiselijk geweld, heeft verzoekster aanvaardt om haar man terug te zien en zij hebben een tijdje samengewoond. De situatie is echter weer heel snel geëscaleerd : de Heer [A.N.] heeft haar gesmeekt om samen met hem terug te keren naar Griekenland, maar Mevrouw [H.H.] weigerde dit. Hij begon opnieuw fysisch en verbaal gewelddadig te zijn.

Op een dag heeft de Heer [A.N.] Mevrouw [H.H.] in elkaar geslagen. Zij heeft hierna een klacht ingediend bij de politie (stuk 3) en werd samen met haar kinderen in allerijl overgeplaatst naar een nieuw huis in [O.], zodat haar man haar nieuw adres niet zou kennen (stukken 4 en 5). Sindsdien heeft Mevrouw [H.H.] geen contacten meer met haar man, hoewel zij via gemeenschappelijke vrienden, kennissen en familie weet dat hij actief naar haar op zoek is.

De Heer [A.N.] zou sinds kort teruggekeerd zijn naar Griekenland.

b. Onderzoek van de vrees van verzoekster door het Commissariaat-generaal

Het Commissariaat-generaal stelt de gewelddadige houding van de Heer [A.N.] ten opzichte van zijn vrouw en zijn kinderen niet in vraag. Toch is verzoekster van mening dat het Commissariaat-generaal haar vrees tegenover haar man minimaliseert en deze duidelijk onderschat.

Gedurende haar persoonlijk onderhoud, heeft verzoekster meermaals aangegeven dat zij heel ernstige problemen had met haar man en dat dit ook de reden is waarom zij niet terug kan keren naar Griekenland.

Zo heeft verzoekster duidelijk gezegd dat zij reeds meerdere keren getracht heeft om Griekenland te verlaten, maar dat dit nooit gelukt is, dat zij een klacht heeft ingediend in Griekenland, die nooit enig resultaat heeft opgeleverd en dat zij vreest dat haar man haar kinderen zal afpakken :

- p. 5 van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster :

Dus toen u vertrok wilde u eigenlijk weggaan van hem?

ja. Ik probeerde in griekenland van hem weg te gaan.

Waarom wilde u weggaan van hem?

Omwille van verschillende redenen. Mijn man in het algemeen is iemand zoals een steen (iemand die conservatief is). We hadden vaak problemen. Hij sloeg mij en de kinderen. Vaak probeerde ik weg te gaan van hem sinds ik naar griekenland kwam, maar het lukte mij niet.

- p. 7 van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster :

Wanneer diende u klacht in tegen uw man?

Een maand voor ik naar belgie vertrok.

Waar diende u klacht in?

Via de VN

wat deden ze toen?

Nee nooit ze zeiden we gaan een huis voor je zoeken dus ik bleef een maand nog met hem in het huis. Ze hebben niets gedaan. Tien dagen na mijn vertrek naar belgie belden ze om te zeggen dat ze een huis voor mij vonden, het heeft geen nut meer. Ik heb geklaagd bij hen, dat ik geslagen werd en dat ik mijn kinderen kon verliezen. Ze werden ook geslagen. Ik heb alles verteld.

Bent u naar de politie gegaan ?

Nee

Waarom niet?

Ik had schrik.

Sinds wanneer werd u door uw man mishandeld?

We hebben al lang problemen, hij slaat mij al lang maar ik kon niets doen. Ik moest zwijgen. Hij had de controle over alles, hij dreigde om mijn kinderen af te nemen. Ik durfde niets te doen.

- p. 9 van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster :

Stel dat u nu zou terugkeren naar griekenland, wat vreest u dan?

Ik zal mijn kinderen verliezen

Leg eens uit

Mijn man wacht op de kinderen om hen af te pakken en naar syrie te sturen. Momenteel weet hij niet waar de kinderen zijn. Ik wil absoluut niet terugkeren.

U heeft schrik dat uw man u daar zou vinden met de kinderen ?

Ja in griekenland zijn er veel arabieren en iedereen kent elkaar. Als iemand mij op straat ziet zullen ze hem direct verwittigen. Ik kan mijn niet inbeelden dat ik in hetzelfde land zou leven als hem. Ik wil mijn leven niet in angst doorbrengen. Na mijn aankomst in belgie belde ik naar hem en ik zei dat ik niet meer bij hem wilde zijn, laat ons scheiden; ik zie het niet meer zitten om bij jou te blijven; hij probeerde lief te doen. Hij zei dat hij alles zou doen als ik bij hem zou terugkomen. Ik was bang, hier heb ik niemand om mij te steunen. Ik begon te twijfelen als ik zou terugkeren. Ik heb hem gezegd laat mij nadenken. Ik kreeg telefoon van gemeenschappelijke vrienden, ze waarschuwden mij, pas op als je terugkomt zal hij de kinderen afpakken.

Mevrouw [H.H.] heeft dus meermaals duidelijk haar vrees jegens haar man aangehaald gedurende haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Deze problemen worden ook gestaafd door verschillende documenten : de klacht die zij ingediend heeft en emails van haar sociaal assistenten (het centrum van Yvoir spreekt zelfs over echtelijk proxénétisme...).

De problemen die Mevrouw [H.H.] heeft met haar man, zijn dus bijzonder ernstig.

De socio-economische redenen die ook aangehaald werden (tekort aan medische zorgen, scholing van de kinderen enz.) waren volledig incidenteel en zouden Mevrouw [H.H.] er nooit toe hebben gebracht Griekenland te verlaten als haar gezinssituatie anders was geweest.

Zij betreurt het daarom ten zeerste dat het Commissariaat-generaal de omvang en de ernst van haar problemen slecht beoordeeld heeft.

c. Effectiviteit van de bescherming in Griekenland

Artikel 57/6, §3 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

"§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie

In de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 lezen wij :

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming" [...].

Indien de EU-lidstaat die een bescherming heeft verleend, deze bescherming niet daadwerkelijk ten uitvoer kan leggen, moet de door artikel 57/6, §3, van de wet van 15.12.1980 geboden mogelijkheid om een verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, worden uitgesloten.

In casu, is verwerende partij derhalve verplicht om het verzoek om internationale bescherming van Mevrouw [H.H.] individueel te onderzoeken op basis van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980, teneinde na te gaan of de verzoekster effectief zal kunnen rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Verzoekster is echter van mening dat dit onvoldoende geanalyseerd werd door verwerende partij hoewel zij zelf aangeduid heeft dat zij reeds getracht had om in Griekenland een oplossing te vinden aan haar problemen van huiselijk geweld, maar dat haar inspanningen geen begin van reactie teweeggebracht hebben, zodat zij geen andere keuze had dan Griekenland te ontvluchten.

Zoals zij dit dus aangeduid heeft gedurende haar persoonlijk onderhoud, kan Mevrouw [H.H.] geen aanspraak maken op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

d. Kwetsbaarheid van Mevrouw [H.H.]

Artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ("Kwalificatierichtlijn") bepaalt :

"§3 Bij de toepassing van dit hoofdstuk [kenmerken van de internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn" [...].

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon dat wordt vastgesteld na een individuele beoordeling (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn voorziet in een individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, waarbij onder andere rekening gehouden wordt met :

"b) de door de verzoeker af gelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen" [...]

Mevrouw [H.H.] is een alleenstaande moeder van amper 21 jaar. Haar kinderen zijn nog heel jong en zijn vandaag 4 en 5 jaar oud. Zijzelf werd op 14-jarige leeftijd uitgehuwelijkt aan een man die zij eerder nooit had gezien door haar oom langs vaderzijde.

Verder is Mevrouw [H.H.] sinds het begin van haar huwelijk het slachtoffer van huiselijk geweld, wat niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Uiteindelijk kampt Mevrouw [H.H.] met psychologische problemen : zij is psychisch moe, ervaart veel stress door haar problemen met haar echtgenoot en de schrik om haar kinderen te verliezen : ook dit wordt bevestigd door het Commissariaat-generaal.

Rekening houdend met al deze elementen, is het vanzelfsprekend dat Mevrouw [H.H.] bijzonder kwetsbaar is en dat aan haar kwetsbaarheid ook de nodige aandacht besteed moet worden.

Dit blijkt echter in casu niet het geval geweest te zijn.

e. Leefomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland

In het licht van artikel 57/6, §3, indien de EU-lidstaat die de bescherming heeft verleend, deze bescherming niet daadwerkelijk ten uitvoer legt door de vluchteling een levensstandaard te bieden die verenigbaar is met de menselijke waardigheid en derhalve in overeenstemming is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, moet de door artikel 57/6, §3, van de wet van 15.12.1980 geboden mogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, worden uitgesloten.

Zoals reeds meermaals herhaald, is verzoekster uit Griekenland gevlucht omwille van haar problemen met haar echtgenoot.

Toch meent zij bijkomend dat zij in Griekenland in onverdraaglijke en onmenselijke omstandigheden moest leven. Verschillende objectieve bronnen bevestigen dat de levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland als mensonterend kunnen beschouwd worden.

Uit artikels van februari 2019 blijkt onder andere dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die van de subsidiaire beschermingsstatus genieten, in te trekken (zie ook stuk 5).

« Le gouvernement grec a annoncé qu' il allait commencer à demander aux personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire de quitter les camps et les logements de l'UNHCR, en commençant par les personnes ayant obtenu leur statut avant août 2017. Refugee.Info a appris que cela mettra également fin, à terme, à leur accès à l' assistance financière.

Peu à peu, les autorités demanderont à toutes les personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire depuis plus de 6 mois de quitter les camps et les hébergements de l'UNHCR, et elles cesseront progressivement de leur fournir une aide financière, a annoncé le Ministère Grec de la Politique de Migration ».

Uw Raad is ook van mening :

"De Raad merkt op dat gelet op het feite dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijk en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerhande belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot gezondheidszorg, (...), verzoekende partij in Griekenland (mogelijks) zal terechtkomen in een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM" [...].

Heel algemeen wordt bijgevolg erkend dat de moeilijk levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland mogelijk een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Ook voor verzoekster zal dit mogelijk het geval zijn : zij zal geen aanspraak meer kunnen maken op een financiële bijstand van de Griekse autoriteiten (hoewel zij een alleenstaande moeder is met twee heel jonge kinderen) en heeft reeds duidelijk aangetoond dat zij geen aanspraak kan maken op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Een eventuele terugkeer van verzoekster naar Griekenland in dergelijke omstandigheden is bijgevolg te gevaarlijk en onduidelijk, voor zover het, op basis van het onderzoek van het Commissariaat-generaal, onmogelijk is te weten onder welke zeer specifieke (financiële, verblijfs)omstandigheden zij en haar kinderen zich zullen terechtkomen.

f. De samenwerkingsplicht van verwerende partij

Artikel 48/6, §1, van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen" [...].

Artikel 4, §1, van de Kwalificatierichtlijn voorziet : *"De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen" [...].*

De verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de nodige informatie voor het onderzoek van de feiten die hij inroept, ligt in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming. Niettemin moet verwerende partij samen werken met de verzoeker bij het bepalen van de relevante elementen van zijn verzoek.

Deze verplichting tot samenwerking werd door het Hof van Justitie beschreven in het arrest M.M. tegen Ierland, waarvan de conclusies zijn samengevat met de volgende bewoordingen in de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 :

"Deze samenwerkingsplicht werd door het Hof van Justitie in het voormelde arrest M.M. afgebakend. Het Hof stelde dat de samenwerkingsplicht in twee te onderscheiden fasen verloopt: de eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot het verzoek kunnen vormen (= de vaststelling van de relevante elementen), terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of die bewijselementen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming (= kwalificatie van de feiten). Het Hof benadrukte dat de samenwerkingsplicht beperkt is tot de eerste fase en de vaststellingen van de feiten en omstandigheden betreft die als bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen dienen. Het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming (tweede fase) behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De Commissaris-generaal draagt bijgevolg in de eerste fase een deel van de verantwoordelijkheid bij het verzamelen van de

relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van het verzoek. Dit aspect van de samenwerkingsplicht vindt haar rechtvaardiging in de moeilijkheden die de verzoeker kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, conclusie advocaat-generaal Bot, §§ 64-66), de zwaarwichtige gevolgen die een verkeerde beoordeling kan teweegbrengen, alsook het gegeven dat het de taak is van de asielinstantie om een verzoek tot internationale bescherming objectief, onpartijdig en nauwgezet te onderzoeken (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §88). Concreet houdt deze samenwerkingsplicht volgens het Hof van Justitie in dat "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker." (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-66)4".

In dezelfde zin voorziet artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voortaan dat :

"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven".

In § 196 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees lezen wij :

« Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner. Indeed, in some cases, it may be for the examiner to use all the means at his disposal to produce the necessary evidence in support of the application. Even such independent research may not, however, always be successful and there may also be statements that are not susceptible of proof. In such cases, if the applicant's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt" [...].

(Vrije vertaling : Vaak is het echter mogelijk dat een aanvrager zijn verklaringen niet kan ondersteunen met bewijsstukken of andere bewijzen, en gevallen waarin een aanvrager het bewijs kan leveren van al zijn verklaringen zijn eerder de uitzondering dan de regel. In de meeste gevallen zal een persoon die vlucht voor vervolging aangekomen zijn met de kleinste benodigdheden en zeer vaak zelfs zonder persoonlijke documenten. Hoewel de bewijslast in beginsel op de aanvrager rust, wordt de plicht om alle relevante feiten vast te stellen en te evalueren gedeeld tussen de aanvrager en de onderzoeker. In sommige gevallen kan het zelfs zo zijn dat de onderzoeker alle middelen waarover hij beschikt kan gebruiken om het nodige bewijsmateriaal te leveren ter ondersteuning van de aanvraag. Zelfs dergelijk onafhankelijk onderzoek kan echter niet altijd succesvol zijn en er kunnen ook verklaringen zijn die niet voor bewijs vatbaar zijn. In dergelijke gevallen, indien de verklaringen van de aanvrager geloofwaardig blijken, moet men hem het voordeel van twijfel gunnen, tenzij er goede redenen zijn voor het tegendeel).

Uiteindelijk heeft de Raad van State reeds geacht dat :

« pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ;(...) ».

(Vrije vertaling : om een weloverwogen beslissing te nemen, moet de bevoegde autoriteit de feiten grondig onderzoeken, de informatie verzamelen die nodig is voor de besluitvorming en rekening houden met alle elementen van het dossier).

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Zo was het van essentieel belang dat verwerende partij meer vragen gesteld zou hebben aan

verzoekster betreffende haar vrees voor vervolging door haar man. Zij werd echter amper 1h20 ondervraagd, wat duidelijk onvoldoende is.

Dit was des te belangrijker dat verzoekster (i.) heel kwetsbaar is en nog steeds moeilijkheden ondervindt om over het huiselijk geweld te spreken, in het bijzonder aan iemand die zij niet kent, (ii.) twee minderjarige kinderen heeft voor wie zij een eigen vrees aanhaalde (vrees ontvoerd te worden door hun vader en (iii.) in Griekenland reeds getracht heeft om een bescherming te krijgen maar dat dit haar niet gelukt is.

Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht schendt.

g. Voordeel van twijfel

Artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

[...]

§4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan" [...].

Het CGVS weigert echter om het voordeel van twijfel te gunnen aan Mevrouw [H.H.], ondanks de ernst van de ingeroepen vrees.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat, zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle incoherenties weg te nemen :

« sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle même; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

(vrije vertaling : Onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geviseerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk kan zijn om de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad,

« After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt » [...].

(Vrije vertaling : Nadat de aanvrager zich echt heeft ingespannen om zijn verhaal te bewijzen, kan er voor sommige van zijn verklaringen nog steeds een gebrek zijn aan bewijs. Zoals hierboven uiteengezet (paragraaf 196), is het voor een vluchteling nauwelijks mogelijk om elk element van zijn relaas te 'bewijzen' en, inderdaad, als dit een vereiste was, zou de meerderheid van de vluchtelingen niet worden erkend. Het is daarom vaak noodzakelijk om de aanvrager het voordeel van de twijfel te geven).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming :

« Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains ».

(Vrije vertaling : Hoewel de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase het verzoek zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden).

h. Conclusie

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 schendt.

Verzoekster vreest inderdaad niet alleen terug te moeten keren naar Syrië, maar vreest ook terug te moeten keren naar Griekenland, omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van haar man.

Bij het in aanmerking nemen van deze vrees, moet rekening worden gehouden met alle elementen van de zaak, in het bijzonder met de extreme kwetsbaarheid van Mevrouw [H.H.] en haar kinderen.

II.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS (artikel 48/4 van de wet van 15).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"§ 2. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

[...]

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 2 EVRM bepaalt :

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de zoet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."

Artikel 3 EVRM bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren"

(Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Belgische Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het leven van verzoekster in gevaar gebracht zou worden, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar het land van herkomst, maar ook in geval van terugkeer naar haar land van verblijf.

In casu, vreest verzoekster, in haar hoofde en in hoofde van haar kinderen, onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Griekenland (problemen met haar man).

Verzoeker meent dat zij des te kwetsbaarder is dat zij geen familiaal of sociaal netwerk heeft in Griekenland en zij bijgevolg gemakkelijk opnieuw de prooi zal zijn van haar man.

Verzoekster is bijgevolg van mening dat aan haar en haar kinderen, op zijn minst, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden aangezien er geen plaats is waar zij zich redelijkerwijs opnieuw zouden kunnen vestigen, zonder het risico te lopen dat hun grondrechten, en in het bijzonder artikel 3 van het EVRM, geschonden zouden worden."

In hoofdorde vraagt verzoekster te worden erkend als vluchteling.

In ondergeschikte orde vraagt zij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden vastgesteld dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. Uit de bestreden beslissing en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekster een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Zij bevestigt dit trouwens in haar verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Verweerder heeft ook toegelicht dat verzoekster haar basisrechten in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekster afgelegde verklaringen en de door haar aangevoerde stukken niet tot een ander besluit leiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoekster in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekster kan uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Zij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoekster doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor haar terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekster niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim/Duitsland, § 90 e.v.).

Verzoekster benadrukt dat zij het slachtoffer is van echtelijk geweld en dat haar echtgenoot ook regelmatig geweld gebruikt ten aanzien van hun gezamenlijke kinderen. Verweerder heeft de geweldpleging ten aanzien van verzoekster en haar kinderen echter geenszins geminimaliseerd of onderschat. Hij heeft, nadat hij kennis nam van voormelde problematiek, het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot afzonderlijk behandeld en verzoekster en haar echtgenoot op een andere dag opgeroepen om te worden gehoord, zodat zij niet met elkaar zouden worden geconfronteerd. Verweerder heeft ook vastgesteld dat niet blijkt dat in Griekenland niet de gepaste aandacht zou zijn gegeven aan deze problematiek. Hierbij moet worden aangegeven dat hij rekening hield met verzoeksters verklaring dat zij toen zij in Griekenland aangaf dat zij, omwille van de geweldpleging waarvan zij het slachtoffer was, niet langer met haar echtgenoot kon samenwonen er initiatieven werden genomen om haar een afzonderlijke woning ter beschikking te stellen. De Raad kan, samen met verweerder, slechts vaststellen dat in Griekenland gevolg werd gegeven aan de vraag van verzoekster om gescheiden van haar man te kunnen leven door voor haar een afzonderlijke woonst te zoeken en dat niet blijkt dat, indien dit niet zou volstaan, verzoekster zich niet tot de politiediensten zou kunnen wenden om de vereiste bijstand en bescherming te verkrijgen. Het feit dat verzoekster een jonge moeder van twee kinderen is – waaruit zij deduceert dat zij zeer kwetsbaar is – vormt in se geen belemmering om de bescherming van de Griekse politiediensten of andere autoriteiten te vragen. Verzoekster toont niet aan dat de bescherming die kan worden geboden door de Griekse autoriteiten niet voldoende effectief zal zijn. Het feit dat verzoekster in Griekenland niet van de ene dag op de andere een afzonderlijke woning kon worden ter beschikking gesteld laat, zoals verweerder aangaf, niet toe te oordelen dat de Griekse autoriteiten in gebreke bleven om de nodige bescherming te bieden. Dit feit laat evenmin toe te stellen dat is aangetoond dat de Griekse autoriteiten bij een terugkeer van verzoekster geen bescherming of bijstand kunnen of willen bieden. Verzoekster houdt, gelet op het voorgaande, onterecht voor dat verweerder haar problematiek niet individueel onderzocht, dat hij haar situatie onvoldoende analyseerde of dat hij haar kwetsbaarheid onvoldoende in aanmerking nam.

Verzoekster maakt, middels een aanvullende nota, een afschrift over van een nieuwe klacht die zij indiende bij de politie en een kopie van een foto die van haar en haar kinderen werd genomen. Zij benadrukt haar kwetsbaarheid en zet uiteen dat haar echtgenoot haar vader heeft gecontacteerd met de vraag om haar te overhalen om hem in Griekenland te vervoegen. Zij licht toe dat haar echtgenoot ermee zou hebben gedreigd om de kinderen te ontvoeren. Zij stelt dat uit de neergelegde foto ook blijkt dat haar echtgenoot weet waar zij in België verblijft. Deze stukken wijzigen echter niets aan de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekster stelt actueel te kampen met psychologische problemen dient te worden opgemerkt dat deze verklaring geen steun vindt in enig medisch verslag en dat verzoekster tijdens haar gehoor uiteenzette dat zij initieel wel bij een psycholoog ging, maar dit nu niet langer vereist is omdat zij zich veel beter voelt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan verder niet worden afgeleid dat verzoeksters mentale toestand haar zou hebben verhinderd om haar situatie volledig toe te lichten. Er blijkt ook niet dat verzoekster, zo nodig, in Griekenland geen toegang zou hebben tot een psycholoog. Zij verklaarde tijdens het gehoor trouwens dat zij toen zij in dat land verbleef een beroep kon doen op de hulp van een psycholoog.

In tweede instantie verwijst verzoekster naar de leefomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat om te kunnen oordelen dat een vreemdeling, omwille van de te verwachten levensomstandigheden waarmee hij er zou worden geconfronteerd, niet zou kunnen terugkeren naar de lidstaat waar hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend de betrokken vreemdeling dient aan te tonen dat hij buiten zijn wil en eigen keuzes terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over een woonruimte, die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie ook: HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo/Duitsland, § 92).

De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de socio-economische redenen die zij aangaf om haar vertrek uit Griekenland te verantwoorden volledig incidenteel waren en er haar op zich *“nooit [zouden] toe hebben gebracht Griekenland te verlaten indien haar gezinssituatie anders was geweest”*. Deze toelichting laat de Raad niet toe te concluderen dat de socio-economische toestand in Griekenland waarmee verzoekster zelf werd geconfronteerd zo slecht was dat kan worden gesteld dat zij zich in een onmenselijke of vernederende situatie bevond. Verzoekster verduidelijkt tijdens haar gehoor ook dat haar een woning werd toegekend, dat zij Grieks kon leren en bijstand kreeg van een psycholoog. Zij maakte geen gewag van enig ernstig tekort inzake middelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Haar verklaring dat zij toen haar zoontje koorts had tot drie uur diende wachten vooraleer hij via de spoeddienst kon worden opgenomen en dat de arts oordeelde dat de toediening van een koortswerend middel volstond impliceert niet dat verzoekster of haar kinderen niet de nodige medische zorgen kregen of kunnen krijgen. Het feit dat tal van administratieve barrières moeten worden overwonnen alvorens een kind kan worden ingeschreven in een onderwijsinstelling en dat het moeilijk is om met de Griekse burgers, van wie er een aantal volgens verzoekster racistisch zijn, om te gaan laat evenmin toe te concluderen dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een stuk dat zij omschrijft als een krantenartikel met als titel *“Greece plans to phase out cash and housing for recognized refugees”*. In dit artikel kan worden gelezen dat de Griekse autoriteiten van plan zijn om aan de vreemdelingen die reeds zes maanden over een internationale beschermingsstatus beschikken te vragen om de kampen of andere door het UNHCR ter beschikking gesteld accommodatie te verlaten en dat tevens de uitkeringen die aan deze personen worden toegekend zullen worden stopgezet. Er wordt ook aangegeven dat dit niet zal gelden voor bepaalde kwetsbare personen. Verder wordt geduid dat deze actie zal gepaard gaan met activiteiten die erop zijn gericht om personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend te integreren in de Griekse samenleving. In voormeld artikel wordt daarnaast gewezen op de mogelijkheid om een beroep te doen op het systeem van maatschappelijke bijstand, om werk te vinden of om te genieten van de voordelen waarover de houder van bewijs van werkloosheid beschikt. Zelfs nu in dit artikel wordt verduidelijkt dat het ook voor Griekse burgers niet eenvoudig is om in Griekenland te genieten van maatschappelijke bijstand of om werk te vinden, kan uit dit artikel niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer naar dat land geen steun zal kunnen krijgen en in een socio-economische situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen stellen dat er

sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Het gegeven dat de Raad in andere dossiers reeds heeft aangegeven dat personen die een vorm van internationale bescherming genieten zich in bepaalde gevallen in Griekenland in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden laat op zich niet toe te concluderen dat verzoeksters situatie niet deugdelijk werd onderzocht of dat in voorliggende zaak zou vaststaan dat werd aangetoond dat verzoekster in een onaanvaardbare socio-economische situatie zal terechtkomen in Griekenland.

Verzoekster toont met haar toelichting en de aangebrachte stukken niet aan dat zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verweerder de relevante elementen die verzoekster heeft aangebracht heeft beoordeeld. Uit het feit dat het gehoor van verzoekster maar één uur en twintig minuten duurde blijkt niet dat verweerder op enig vlak is tekortgekomen aan zijn verplichtingen. Verzoekster kreeg ruim de mogelijkheid om haar problemen met haar echtgenoot uiteen te zetten en er kan niet worden vastgesteld dat zij enige schroom had om hierover inlichtingen te verstrekken. Zij verduidelijkte dat haar echtgenoot haar en de kinderen sloeg en ook dreigde haar de kinderen af te nemen. Zoals reeds gesteld heeft verweerder hiermee rekening gehouden en toont verzoekster niet aan dat de Griekse autoriteiten haar niet kunnen beschermen tegen haar echtgenoot.

Verzoekster voorziet nog een theoretisch betoog omtrent het voordeel van de twijfel, doch verliest hierbij uit het oog dat er geen gegevens zijn waaromtrent wordt getwijfeld en dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie hoe dan ook blijkt dat het vermoeden speelt dat vreemdelingen die in een andere Europese lidstaat genieten van een internationale beschermingsstatus in die lidstaat worden behandeld overeenkomstig de eisen van het Handvest van de grondrechten, de Vluchtelingenconventie en het EVRM. Het komt dan ook toe aan verzoekster om dit vermoeden te ontcrachten.

Aangezien niet wordt aangetoond dat de Griekse autoriteiten verzoekster niet kunnen beschermen en een eventuele ontvoering van kinderen niet kunnen verhinderen en nu evenmin wordt aangetoond dat verzoekster en haar kinderen in de lidstaat waar zij een internationale beschermingsstatus hebben in onaanvaardbare omstandigheden zullen moeten leven en niet zullen kunnen genieten van de in het Unierecht bepaalde rechten kan zij niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat de rechten van haar kinderen door de bestreden beslissing in het gedrang worden gebracht.

Verzoekster kan, gezien het voorgaande, niet voorhouden dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de artikelen 48 tot 48/7 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 1A van de Vluchtelingenconventie, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten, de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU, of het voorzichtigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.3. Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beslissing van verweerder. Haar betoog laat evenwel niet toe te besluiten dat deze beslissing werden genomen met miskening van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.4. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verweerder de bestreden beslissing deugdelijk heeft voorbereid. Hij heeft verzoekster immers uitvoerig gehoord en rekening gehouden met haar verklaringen en de door haar voorgelegde stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekster geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.6. Verzoekster laat na de precieze bepaling van het Kinderrechtenverdrag die zij geschonden acht weer te geven, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Een nieuw onderzoek of verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK